

ret godt Haab om, at man kan naa videre frem til Forstaaelse om Sagen.

Berg: Der er to Ting her, som det interessere mig at høre. Den ene er den ærede Ordfører for Finansudvalgets Bemærkning om, at man skal gaa forbi 3—4 Millioner, som ulovlig ere udgivne til de vestindiske Der, idet Udgifterne navnlig ere stegne saa stærkt under den provisoriske Regeringstid. Jeg tænkte nok, at man vilde komme til den Erkendelse efter Flertallets Holdning ved Behandlingen af denne Sag i For, da man lod sig nøje med at minde Ministeren om hans Mellemværende med Vestindien ved et Afstemningspunkt paa 1,000 Kr., hvori der laa en Opfordring til Ministeren om at faa jævnet denne Sag. Den ærede Minister har fulgt denne Opfordring. Her foreligger Forslaget, og uagtet man ikke synes at være ganske tilfreds med dette fra det ærede Flertalls Side, saa er man dog allerede kommet saa vidt, at man kan ellers faa Sagen ordnet, saa lader man de 3—4 Millioner ligge.

Det andet, der interesserede mig at høre, er et Ord af den ærede Finansminister. Den ærede Finansminister sagde meget bestemt og tydelig, at han ikke vilde paatage sig Ansvar ved at gøre de Indskrænkninger, f. Eks. i Politik og Militærforanstaltninger, i Administrationen derovre, som ere antydede af de Herrer her; thi Folgerne kunne blive saa og saa. Det interessere mig altid meget at høre, at en Minister har sat sig saaledes ind i et Spørgsmaal, at han veed, til hvilken Grænse han kan gaa i sit Ansvar, og siger: Hertil og ikke videre; udover den Grænse kan jeg ikke paatage mig Ansvar i nærværende Tilfælde for at regere de vestindiske Der. Det vilde give Hold i den parlamentariske Debat i Forholdet mellem Rigsdag og Ministre, naar de i vigtige Sager paa den Maade kunde sige ren Bestod: Enten følge I mig til det og det, jeg forlanger, eller jeg tager ikke Ansvar paa mig for at gaa over til de Herrer's Idær. For saa vidt er jeg meget vel tilfreds med den ærede Ministers Udtalelser. Men nu kommer Humlen, sagde Her Brast: Hvad tør da den ærede Minister paatage sig Ansvar for? Det første Ord, jeg nævuede, vil jo parlamentarisk set sige dette: Saa ere de Herrer mig kvit. At styre Bilande, som ligge ude i Verdenshavet, og paa hvilken ikke blot Verdenshandelen, men Verdensmagter se, det er et Spørgsmaal af saa stort Omfang — det hører nu til mit Embede at bestyre dem — at, hvis de Herrer

ville tvinge mig ind paa en Vej, som jeg ikke kan følge, saa have De Valget enten at høre Dem for mine Fordringer eller se mig forsvinde fra en Plads, hvor jeg i saa vigtig en Sag ikke kan bære Ansvar. Det sidste glemte den ærede Minister at tilføje, og havde vi ikke sørgelige Erfaringer om Tilstanden her i Landet, saa vilde det naturligtvis være kommet, og saa nærer jeg ingen Tvivl om, at det magiske Ord, som man i mange Herrens Tider har hørt i den danske Rigsdag, vilde have stemt de Sind blidere, som nu vuste, at det nærværende Ministerium skal blive. Men det forekommer mig besynderligt — ikke just, at der er sagt, at Ministeren ikke tør tage det Ansvar paa sig overfor de 33,000 Menneſter i Vestindien, men vel tør tage Ansvar paa sig lige over for de 2 Millioner Danske. Det er muligt, at hvis her var 2 Millioner Negerer, saa vilde Stillingen være anderledes; men lige over for 2 Millioner Danske tager Ministeren Ansvar paa sig for at tage Millioner til disse Lande uden Bevilling, altsaa mod Grundlovens almindelige Bestemmelser. Jeg kunde næsten et Øjeblik have ønsket, at Danmark var behøvet af 2 Millioner Negerer. Jeg tror ikke, at den ærede Minister saa vilde tage det store Ansvar paa sig lige over for Vestindien og her hjemme, hvis de Herrer — om Forladelse, hvis alle i Danmark undtagen de Herrer vare lige saa varmblodige som Negerne i Vestindien, saaledes at de sagde: Negeres kunne vi efter ministerielle diktatoriske Regler indtil en vis Grænse og ikke videre. Derjom det blev Stik igen her i Landet, at vi havde Ministre, der kunde sige: Saa vidt tør jeg følge Eder's Beslutninger, men hvis ikke, maa I finde Eder i, at jeg fjerner mig; hvis I ikke høre Eder mere, saa gaar jeg, saa indstaar jeg for, at vi bleve mere højelige. Men, naar Formen er den: Jeg tager ikke Ansvar paa mig, men jeg gaar heller ikke, og jeg regerer ikke efter Eder's Beslutning, men efter mit eget Tylke, tror jeg ikke, det er Midlet til at stemme os venligere overfor en Minister, som forelægger en Sag af det Omfang, som den nærværende. Jeg skal ikke komme ind paa det store Opus, som omhandler hele denne store Sag, thi jeg forstaar det saaledes, at den helst skulde være færdig i Dag, og saa vil jeg ikke forstyrre denne Udſigt.

Formanden (Høgsbrø): Forlanges der Afstemning over Lovforslagets Overgang til anden Behandling?